

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Ægtefabs Stiftelse.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om et Tillæg til Konfirmationslovgivningen.

Mødt havet Kl. 2, 25'.

Tre og Tyvende Møde.

Fredagen den 13de Januar 1882 Kl. 1.

Sekretæren, Hansen (Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds), oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ægtefabs Stiftelse.

Forslagsstilleren (S. Holm): Da jeg indbragte nærværende Lovforslag, tillod jeg mig at udtale mig om de Omstændigheder, der nærmest havde givet mig Anledning til at indbringe Forslaget; men jeg kom dengang ikke nærmere ind paa de Grunde, der i og for sig kunde tale for Sagen, og det skal jeg derfor gjøre ved denne 1ste Behandling. Jeg kan ikke være enig med den ærede Minister, naar han forleden udtalte om denne Sag, at de Grunde, der kunde tale til Fordel for den, nærmest vare af theoretisk Art. Thi for mig staar det saaledes, at de Grunde, der tale for en Forandring af den nugældende Lovgivning om Ægtefabs Stiftelse, ere i allerhøieste Grad praktiske. Og jeg skal tillade mig at anføre nogle af dem. Den nuværende Tilstands Urimelighed er ofte kommen frem, men jeg for mit Vedkommende kjender dog ikke noget Tilfælde, hvor den er kommen saa stærkt frem som ved den

bekjendte Ægteskabsdom af 18de November 1873, hvorved en Mand blev dømt til under en daglig Mulkt af 5 Rbl. inden 6 Uger at gifte sig med en Pige. De hørte begge til Folketirken og skulde altsaa som Medlemmer af denne have kirkelig Biesse. Men man behøver blot at tænke sig denne Handling udsørt for at se, hvor urimeligt Forholdet er. Man behøver blot at tænke sig Præsten spørge Vedkommende, ikke om de havde be- raadt sig med Ægteskabet, men om de havde be- raadt sig med Gud i Himlen, med deres eget Hjerte og med Slægt og Venner, om de ville have hinanden tilægte, og man behøver blot at tænke sig ham til Slutningen lyse Betsignelse over dette Ægtefabs som et ret Ægtefabs for Gud og Mennesker, ikke i Ægteskabs men i den treenige Guds Navn, for at det skal blive En aldeles klart, at der er noget Galt ved den nu- værende Tilstand, hvor alle Medlemmer af Folketirken, der skulle giftes, skulle have kirkelig Biesse. Men man behøver ikke at gaa til et saadant enkelt Tilfælde, som heldigvis hører til de sjældne, der er en hel Række af Tilfælde, der jevnlig forekommer, nemlig saadanne, hvor der er Spørgsmaal om at vie Fraskilte. Derom talte vi ifjor temmelig ud- sørlig; men det er ogsaa et af de Punkter, der vise, at der er meget praktiske Grunde, som tale for en Forandring i den bestaaende Lovgivning. Ved enhver kirkelig Biesse udtaler jo Præsten, at hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske adskille. Men naar saa Dørrigheden har opløst et Ægtefabs, og Vedkommende melde sig hos Præsten for at indgaa et nyt, saa skal denne vie dem og gjentage de samme Ord, at hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske ad- skille. Men der forekommer det mig, at hans Ord blive stillede i en noget komisk Belysning; han kommer i Virkeligheden til at handle stik imod den Lære, han forkynder. Han maa ikke spørge, om Vedkommende er skyldig eller uskyldig, han maa kun se efter, om Papirerne ere i Orden, og om han eller hun er Lovformelig skilt og har Ret til nyt Ægtefabs. Er det Til- fældet, saa skal han — idetmindste efter vor Lov- givning — lyse Kirkens Betsignelse over dem. Det er ikke saa underligt, at mange Præster have følt sig trykkede i deres Samvittighed ved at gjøre det. Præsten har maaste Dagen ifor- veien udtrykkelig indskærpet, at der kun er en eneste Grund, der kan berettigede kristne Mennesker til Skilsmisse, og naar han saa den næste Dag rasst væk lader som Intet og indvier et nyt Ægte- fabs tiltrods for, at den foregaaende Skilsmisse maaste har været begrundet i alt Andet end i den ene Grund, som han anerkjender, da kan jeg ikke se rettere, end at et saadant Forhold vækker og maa vække stor Forargelse allevegne, svække Betydningen af Præstens Ord og af den kirkelige Biesse. Men der er endnu langt flere Tilfælde, som vise, at de nuværende Forhold ere uheldige.